

Yrsa Sigurðardóttir

Stânca Spânzuratului

Traducere din limba engleză de
Liviu Szoke

3
TREI

Capitolul 1

Duminică

Un scrâșnet înfiorător de pneuri se auzi în pietriș. Apoi o smucitură bruscă, atunci când vehiculul se opri și Helgi fu proiectat de-a lungul banchetei din spate, frecându-și obrazul de materialul aspru și urât mirositor. Asta nu putea fi mașina lui. Deschizând încet un ochi, observă că era întuneric. Apoi șoferul aprinse lumina din plafon și Helgi văzu gunoaiile de pe podeaua mașinii: cutii metalice de băuturi îndoite, o pungă de chipsuri mototolită, șervețele de hârtie folosite, două țigări rupte și un ambalaj de hotdog. Taxiurile chiar deveniseră dezgustătoare în ultima vreme. Dar poate că nu se afla într-un taxi. Să fi profitat de vreo ocazie? Să fi sărit în vreo mașină la întâmplare, în centrul orașului? N-ar fi fost prima dată când Helgi ar fi făcut la beție ceva ce nici n-ar fi visat să facă treaz.

Până și să gândească era un chin. Durerea îl săgetă în cap, iar stomacul i se strânse ciudat drept răspuns, iar în clipa următoare începu să vomite. Să stea drept era dincolo de puterile sale, așa că pur și simplu trebui să vomite pe banchetă. Judecând după miros, n-ar fi fost nimic nou. Hristoase, oare ce-o fi băut? De obicei se ținea

departe de genul de poșircă ce te face să te simți într-un asemenea hal. Însă cu siguranță că pileala trebuia să fie responsabilă pentru starea în care se afla. Îi era bine cunoscută senzația de letargie, de creier amortit, deși trecuseră ani buni de când nu se mai simțise așa.

Cuprins de spasm, Helgi izbuti, printr-un soi de miracol, să-și sucească spre marginea banchetei capul, vărsându-și conținutul acid al stomacului pe podea. Mizeria revărsată asupra gunoaielor arăta atât de respingător, încât îl făcu să închidă ochii. Se auzi o exclamație de pe scaunul din față, urmată de un potop de înjurături cu voce tare. Chiar și în starea groaznică în care se afla, Helgi tot își dădu seama despre ce era vorba. Nu-și dorea nimeni să i se vomite în mașină.

Portiera șoferului se deschise cu un scârțâit metalic, apoi fu trântită la loc, retezând înjurăturile și cufundând în întuneric mașina în care se stinse și lumina din plafon. Urmă zgomotul de pietriș călcat în picioare. Apoi portiera de lângă capul lui Helgi se deschise brusc și aerul rece și proaspăt năvăli înăuntru. Amețeala lui se mai domoli nițel și același lucru se întâmplă și cu durerea de cap. Ușurarea era de nedescris, însă nu i se îngădui să se bucure prea mult de ea. Cineva îl înhăță cu brutalitate de umăr și-l săltă în sus. Helgi vru să protesteze că nimeni n-ar fi trebuit să-l bruscheze așa, însă cuvintele refuzară să-i iasă din gură. Era ca și cum nervii care făceau legătura dintre creier și limbă fuseseră rețezați cu totul.

Un glas furios pătrunse prin toată confuzia lui, poruncindu-i să coboare din mașină. Pesemne că șoferul voia să scape de el pentru că vomitase în interior. Spre propria sa uluire, Helgi se trezi că-i dă ascultare. Nu avusese de gând să se ridice în fund, însă părea că membrele și mușchii săi acționau din propria lor voință. Un efort concertat

și era afară din mașină, în picioare. Inspiră adânc. Aerul proaspăt părea să aibă un gust mai bun ca oricând. Era lună plină, iar cerul era senin și nu se simțea nici măcar o boare de vânt, de parcă lumea ar fi încremenit într-o nemișcare perfectă. Când își dădu capul pe spate pentru a admira cerul nopții, își pierdu echilibrul și se trezi prins de aceeași mână aspră. Helgi se simți recunoscător pentru sprijin: pietrișul de sub picioarele sale părea tare tăios.

După ce încetă să se mai legene și reuși să stea mai mult sau mai puțin drept, fu împins și i se comandă să înceapă să meargă. Încă o dată, trupul lui Helgi se supuse fără vreun impuls de la creier. Rămase vag surprins că bărbatul nu-l bruftuluse deloc pentru că-i vomitase în mașină. Totul părea extrem de ciudat, însă nu-și putea organiza suficient gândurile pentru a-și da seama ce se petrece. Poate că se afla în mijlocul unuia dintre acele vise din care te trezești icnind chiar când ești pe cale să te prăbușești de pe o stâncă.

Pietrișul de sub picioare făcu loc unei cărări cu iarbă ce șerpuia printr-un imposibil de confundat câmp de lavă vechi și neregulat. Helgi se chiorî la terenul din fața sa; la iarba plină de promoroacă, palidă în lumina lunii. Se căzni să-și mențină echilibrul. Se împiedică și fu gata să cadă în nas, cu bărbatul imediat în urma lui. Ori de câte ori se abătea din drum sau se oprea pentru a-și recăpăta echilibrul, mâna îl proiecta înainte. Voia să-i spună individului că nu încerca dinadins să o facă pe dificilul, însă limba îi era prea grea și prea lipsită de ascultare ca să formeze cuvinte.

Cărarea sui pentru scurtă vreme, după care porni iar în jos, printr-o serie de găuri acoperite cu iarbă ce se căscau în pereții de lavă; locuri ideale pentru picnic vara, însă golașe și deloc tentante acum. Crezând că recunoaște împrejurimile, Helgi ridică amețit capul, încercând să-și

vină în fire. Nu foarte departe, câmpul de lavă se termina unde începea marea, neagră în întuneric, cu excepția locurilor unde lumina lunii licărea în valuri. Imaginea aduse cu ea o amintire din copilărie, pe când mergea cu bunicul său de-a lungul unui țârm deloc diferit de acesta — poate chiar despre asta era vorba. Speriaseră în mod accidental doi eideri, care zburaseră alarmați. Bunicul se apropiase imediat de locul în care stătuseră păsările și găsisese două ouă mari, vineții, așezate într-un cuib moale, maroniu. Lăsându-se pe vine, Helgi atinsese cu degetul fundul cuibului și i se păruse la fel de lipsit de substanță ca și aerul. Îndreptându-se de spate, bătrânul îi atrăsese atenția asupra pescărușilor care formaseră un cerc larg în jurul lor. Aceștia se aflau suficient de departe pentru ca asediul lor să nu pară chiar evident, însă păreau să se apropie. Când bunicul lui îi spusese ce făceau de fapt aceștia, Helgi avusese pornirea să arunce cu pietre în ei.

Era o dilemă oribilă și, din păcate, el era suficient de mare ca să înțeleagă. Dacă ar fi rămas acolo, pescărușii n-ar fi îndrăznit să se apropie, însă același lucru ar fi fost valabil și pentru părinții puilor. Pe de altă parte, dacă el și bunicul său ar fi plecat, eiderii s-ar fi întors până la urmă, însă până atunci ar fi existat riscul ca pescărușii să fi dat deja iama în cuibul rămas fără apărare. În cele din urmă, bunicul lui Helgi hotărâse că trebuie să-și vadă de drum, așa că plecaseră, mergând aproape cu spatele și privind, în speranța că rațele aveau să se întoarcă pentru a-și salva ouăle. Însă nu le mai văzuse întorcându-se, cel puțin, nu după ce lăsaseră mult în urma lor cuibul. Helgi nu mai aflase niciodată ce se întâmplase după aceea. Acum totuși, era iarnă și nu exista niciun ou. Și nici eideri. Totul fusese adunat, curățat, îndesat în plăpumi și vândut străinilor bogăți.

Încă un brânci dur îl informă pe Helgi că se opri-se-n loc: porni din nou, greoi, urmând cărarea sinuoasă de-a lungul pantei. Curând, i se comandă să se oprească.

Ridicând privirea, se uită cu o surprindere tâmpă la formațiunea stâncoasă înaltă și neagră, despărțită în două jumătăți ce păreau desprinse din *Stăpânul Inelelor*. Între ele fusese instalată o platformă masivă, ca o punte. Oare visul acesta îl purtase până în Mordor? Înainte ca mintea sa greoaie să ajungă la vreo concluzie, fu împins iar înainte, de data asta către una dintre stânci. Era acoperită cu iarba uscată rămasă din vară, ceea ce făcea relativ ușoară cățărarea pe ea. Urmând comenzile bărbatului, Helgi se opri aproape de vârf, apoi se cocoță pe vâna îngustă ce se ițea dintr-o despicătură a excrescenței din lavă. Acolo rămase în picioare, zgâindu-se la marea luminată de lună ce părea înșelător de nevinovată și de blândă în aerul nemișcat.

Clătinându-se periculos, Helgi își dădu seama că mai devreme sau mai târziu avea să cadă de acolo. Însă, în mod bizar, gândul nu-l alarmă. La urma urmei, nu se afla chiar atât de departe de sol, și-n plus mai și visa, nu-i așa? Hăurile din visele sale aveau totuși tendința să fie fără fund: de obicei, nu putea vedea un adânc căptușit cu iarbă uscată, înconjurată de colți din lavă.

Mâna îl răsuci acum pe Helgi cu fața spre cel care îl adusese aici și care acum se cățărara după el. Partea inferioară a feței bărbatului era acoperită de o eșarfă. Tot ce se putea vedea erau ochii, mijiiți într-o expresie ce vădea o asemenea scârbă, încât Helgi tresări și-și plecă privirea. Atenția îi fu atrasă de un soi de unealtă, vopsită în negru și într-o nuanță mai deschisă — galben, poate — din mâna bărbatului. Cu mâna stângă, acesta îl prinse pe Helgi de haină și-l trase mai aproape, apoi începu să-i

descheie nasturii. Scoase, apoi, o bucată de hârtie albă din buzunar și i-o lipi lui Helgi de piept. Helgi se căzni să vadă ceva, încercând să citească cele câteva rânduri scrise pe hârtie, însă literele erau întoarse invers. Luna era atât de strălucitoare, încât, dacă mintea sa ar fi fost mai puțin încețoșată, poate că ar fi fost în stare să descifreze scrisul. Efortul îi mai împrăștie nițel pâcla din cap, și în acel scurt interval de luciditate își aminti că i se dăduse o bucată de hârtie pe care fusese forțat s-o semneze. Însă pe aceea era mai mult scris... Fusese capabil să o citească așa cum trebuie, și conținutul ei fusese destul de cutremurător. Însă într-un sens bun sau rău? Pâcla dădu iarăși năvală și nu-și mai aminti nimic.

Unealta îi apăru în fața ochilor, lipită de hârtia de pe pieptul său. Helgi se încruntă, nedumerit, și așteptă. Nu simțea deloc teamă, ci doar curiozitate. Unealta nu-i era deloc cunoscută — nu că el ar fi deținut vreo unealtă. Dar oare la ce servea?

Helgi urmări cum degetele bărbatului se strâng în jurul mânerului, apoi un plesnet puternic răsună în liniștea deplină. Simți o înțepătură agonizantă în piept, care-l lăsa preț de câteva clipe fără aer. Era gata să se prăbușească de pe vâna de stâncă, însă o mână îl prinse iar bine. În pofida durerii arzătoare, se simțea ușurat. Dacă bărbatul îl salvase de la cădere, însemna că nu-i dorea cu adevărat răul.

Ceva îi fu strecurat peste cap și, uitându-se în jos, văzu o funie groasă zăcând nemișcată peste pieptul care îi tot zvâcnea, precum un colier stângaci meșterit. Poate că însoțitorul său se arăta totuși preocupat, deși cam târziu, de siguranța lui: până la urmă, doar nu se putea prăbuși dacă era legat de stâncă. Însă când funia îi fu legată în jurul gâtului, Helgi vru să sublinieze că asta nu putea să

fie o idee bună — ar fi avut mult mai mult sens să-i fie legată în jurul taliei. Însă își simțea în continuare limba prea grea ca să poată forma cuvinte, iar agonia din piept aproape că-l împiedica să respire.

Dar nu conta. Oricum era un vis. Asta trebuie să fi fost. Dacă se prăbușea, avea să zboare. Din clipă în clipă, urma să se trezească și durerea avea să dispară, luând cu ea și senzația de ireal.

În vreme ce însoțitorul său blestema, Helgi se uita la mare, observând că valurile începeau să-i tulbure suprafața până atunci liniștită. În partea cealaltă a golfului, putea vedea familiarele clădiri albe cu acoperișuri mai închise la culoare: cartierul rezidențial din Bessastadir. În mod sigur visa. Creierul său derutat își aminti ceva legat exact de acest mal și se feri brusc de gândul ăsta, temându-se că va vomita iar. Revenind în prezent, deveni încă o dată conștient de frumusețea împrejurimilor și de șirul nesfârșit de imprecății emise de bărbatul din spatele său.

Helgi habar n-avea pe ce lume e. Priveliștea era atât de liniștitoare, că până și durerea din piept păru să se estompeze. Ochii i se mutară de la cartierul rezidențial la golf. Toată atenția îi rămase concentrată la valurile ce scânteiau pe suprafața întunecoasă a mării. Departe, la orizont, o pătură de nori atârna precum o dungă neagră și groasă pe cer. Simți cum ațipește, ceea ce era nițel cam ciudat, din moment ce oricum dormea.

Fu trezit de un ghiont, de data asta în șale. Avea să fie ultimul. Helgi se prăvăli de pe vâna de stâncă și pluti preț de câteva secunde prin aer, până ce prăbușirea îi fu oprită de o smucitură violentă a funiei. Însă nu avea cum să zboare de-acolo. Nu era un vis.

Capitolul 2

Cadavrul se legăna în vânt, rotindu-se pe jumătate într-o direcție, apoi revenind în poziția inițială. Huldar își feri privirea când la iveală ieși chipul albăstrui, cu oribila limbă neagră ieșindu-i din gură. Capul i se bălăngănea pe piept ca și cum ar fi privit în jos la propriile picioare, surprins că-și pierduse un pantof. Pantoful respectiv era acum depozitat într-o pungă de plastic din duba celor de la Criminalistică, așteptând să fie dus pentru analize, deși nu se aștepta nimeni să găsească vreun motiv pentru această tristă sinucidere. Chiar și așa, polițiștii procedaseră ca de obicei când adunaseră probele, deși de data asta manevra cu pantoful fusese aproape singurul lucru făcut conform procedurilor standard.

Huldar își mută privirea de la bărbatul mort, uitându-se la terenul accidentat de pe Gálgahraun. Curgerea de lavă se formase cu mii de ani în urmă, cu mult timp înainte ca omul să pună piciorul în Islanda, pe când cele care dominau pe aici erau vulpile polare. Huldar luase parte la un exercițiu de antrenament al poliției în zonă cu câțiva ani înainte, în timpul căruia fuseseră puși la curent cu istoria câmpului de lavă. Aspectul neobișnuit de neregulat și denivelat fusese cauzat de faptul că

lava încinsă se rostogolise peste o zonă noroioasă din apropierea țărmului mării, făcând ca mlaștina să fiarbă și straturile pe jumătate solidificate să explodeze. Existau fisuri, cratere, țepușe de stâncă și nenumărate protuberanțe și umflături ce se amestecau și se îndreptau în toate direcțiile. Nici măcar pătura de mușchi ce acoperise valul de lavă de-a lungul secolelor nu reușea să-i domolească asprimea. Era un peisaj dezolant, extrem de frământat.

— Ciudat loc în care să te spânzuri, nu crezi? remarcă Huldar, aruncând o privire către colegul său Gudlaugur.

— Nu mai ciudat decât în oricare altul, răspunse Gudlaugur, care continua să se uite la bărbatul ce atârna legănându-se în ștreang. Măcar el a avut grijă să nu fie găsit de niciunul dintre cei dragi. Bănuiesc că asta explică locul.

— Probabil, zise Huldar deloc convins.

Întreaga operațiune ar fi necesitat un efort extraordinar de mare. În primul rând, locul se afla o distanță considerabilă față de drum, și, judecând cu ochiul său de tâmplar, grinda care servea pe post de spânzurătoare cântărea probabil o tonă. Existau nenumărate lucruri pe care Huldar ar fi preferat să le facă în ultimele clipe ale vieții sale decât să care după el o grindă de lemn peste un câmp de lavă. Dar nu-i împărtăși ideea și lui Gudlaugur. Tânărul era evident mahmur în această dimineață de duminică: cu ochii roșii, nepieptănat, sugând întruna bomboane Ópal mentolate. Deloc în starea necesară să fie contrazis în rarele ocazii când deschidea totuși gura.

Huldar se întoarse spre cele două stânci care se îțeau din câmpul de lavă, cu fisura aceea ca o crăpătură amenințătoare între ele, urmărindu-și colegii cum se scărpinau în cap în încercarea de-a găsi cea mai potrivită

metodă să-l dea jos pe bărbat de-acolo. Funia era strâns legată în jurul grinzii și era limpede că orice încercare de-a o tăia ar fi azvârlit cadavrul la pământ, riscând să-l zdrobească de stâncile ascuțite. Era de la sine înțeles că ar fi preferat să-l coboare pe om întreg. Erla stătea chiar sub silueta atârnată, gesticulând către ceva aflat sus, în timp ce striga la polițiștii care se suiseră pe formațiunile stâncoase din ambele părți. Aceștia încercau în zadar să-i urmeze ordinele, însă una era să emiți comenzi în vreme ce te afli la nivelul solului și alta era să le pui în aplicare fiind atârnat nesigur de o margine de stâncă. Din clipă în clipă, răbdarea Erlei avea să ajungă la capăt și urma să se cațare și ea acolo, ca să le arate cum s-o facă. După câteva încercări eșuate, fără îndoială că avea să se înfurie și mai tare.

Grinda de lemn scârțâi și gemu în mod alarmant când un polițist începu să se târască de-a lungul ei, pe burtă. Nu era limpede ce încerca să facă: ar fi fost nevoie de o putere supranaturală să ridice cadavrul, apoi să se târască înapoi la loc sigur, trăgându-l după el. Însă protestele lemnului îl făcură curând să se răzgândească și să se retragă în grabă. Erla, incapabilă să-și ascundă frustrarea, oftă zgomotos. Pesemne că fusese sugestia ei.

— N-ar fi mai bine să împrumutăm o plasă de la brigada de pompieri? Știi de care, din cele în care sunt prinși oamenii când încearcă să sară de pe clădiri cuprinse de flăcări? Dacă am întinde-o dedesubt, ar trebui să împiedice distrugerea cadavrului.

Huldar se văzu nevoit să-și înfrâneze un zâmbet înainte să întoarcă privirea. Glasul îi aparținea Linei, tânăra venită în practică de la Universitatea din Akureyri. Era prima din lotul de studenți ce se pregăteau să devină polițiști care făcea practică la Divizia de Investigații

Criminale, și deși nimeni n-o zicea cu voce tare, echipa era cel mult sceptică. Prejudecățile lor izvorau în parte din teama nerostită de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă fiecare al doilea recrut ar fi venit fluturând o diplomă de absolvent. Oare ei, restul, ar fi fost trimiși să îmbrace la loc uniforma, coborându-se iar la patrularea pe străzi printre hoardele de turiști, răspunzând la apeluri ca să se ocupe de petreceri prea zgomotoase sau scriind amenzi pentru delikte mărunte?

Huldar nu dădea nici două cepe degerate. Dacă ar fi fost retrogradat încă o dată, s-ar fi putut baza foarte bine pe pasiunea sa pentru tâmplărie. În plus, practicanta era o sursă permanentă de amuzament, mai ales că avea un adevărat talent să lingusească oamenii când nu trebuia.

Avea mereu grijă să le atragă atenția că nu făceau lucrurile ca la carte sau să le corecteze termenii folosiți ori să le citeze din manuale și studii academice. De fiecare dată când aceste lucruri se întâmplau în preajma Erlei, practic o puteai vedea scoțând fum pe urechi. Huldar abia-și putea ascunde bucuria în astfel de momente sau când îl vedea pe Gudlaugur strâmbând din nas la vreuna dintre remarcile ei lipsite de tact.

— Lína, n-avem acum timp să împrumutăm o plasă. O idee bună, totuși.

Huldar îi urmări zâmbetul lățindu-se ca răspuns la laudele lui. Fata era minionă, abia ajungându-i până la piept, cu păr roșcat și un ten atât de lăptos, ca de fildeș, încât abia îi puteai distinge scânteierea scurtă a dinților în contrast cu pielea. Apoi, afișând iar o expresie serioasă, aceasta își întoarse atenția la manevrele polițiștilor.

Huldar bănuia că Erla avusese totuși niște motive când o luase pe Lína cu ei. În mod oficial, era ca s-o învețe despre procedurile de la locul faptei, dar fără îndoială că

Erla spera în secret să o șocheze pe tânără și s-o facă să-și vomite micul dejun. Lína era totuși alcătuită dintr-un material mai dur. Își făcuse loc cu coatele până în față și rămăsese acolo, uitându-se cu atenție la cadavru atârnat în ștreang, nu cu mult mai afectată decât dacă ar fi văzut ceva neplăcut, dar suportabil. Când își coborâse până la urmă privirea, se încruntase și se întrebase cu glas tare de ce Erla nu dăduse ordin ca zona să fie împrejmuită cu cordonul poliției. Remarca aspră a Erlei, cum că nu era vreme pentru așa ceva acum, nu izbutise să-i închidă Línei gura, iar în final Huldar o trăsese deoparte și-i explicase că aceasta era excepția care cu siguranță fusese menționată în manualele ei: o situație în care procedura standard trebuia abandonată în favoarea vitezei. Fusese recompensat cu o grimasă: în mod clar Lína nu considera împrejurările prezente ca fiind suficient de urgente pentru a garanta o abatere de la reguli.

Ea era singura de această părere. Toți ceilalți erau perfect conștienți de nevoia unui progres rapid. Nu se întâmpla în fiecare zi să primească un telefon din partea personalului președintelui Islandei din Bessastadir care să raporteze un cadavru. În mod normal, ar fi fost trimiși doi agenți care să se ocupe de incident, însoțiți de un tehnician criminalist, însă de data asta locul colcăia de poliști. În panica stârnită de anunț, aproape toți agenții disponibili primiseră ordin să se prezinte la locul faptei și mulți alții se treziseră cu weekendul anulat. Fără îndoială că se așteptaseră astfel să îndepărteze mai repede cadavru de acolo, însă se întâmplă exact opusul. Majoritatea poliștilor doar umblau de colo-colo, pierzând vremea și călcându-se unii pe alții pe picioare.

Erlei îi sună telefonul și Huldar o urmări cum răspunde. Femeia închise ochii și-și frecă fruntea în timp ce

asculta ceea ce părea a fi o muștrare din partea vreunui șef. Deloc surprinzător că eșaloanele superioare se arătau serios zdruncinate. Cu niciun chip nu voiau să fie categorisiți ca incompetenți în fața echipei de securitate a unei superputeri străine. Huldar zâmbi la acest gând, însă rânjetul i se șterse când Erla aruncă o privire în direcția lui, apoi încheie apelul și-și îndesă telefonul în buzunar.

— Ni s-a isprăvit timpul! Tăiați funia! răcni ea către bărbații de pe stânci. Coloana s-a pus în mișcare și este așteptată la Bessastadir în jumătate de oră. Trebuie să dispărem de aici înainte de asta. Cadavrul va trebui manevrat ceva mai brutal, dar asta e. Oricum cred că mortului nu-i mai pasă.

Huldar o văzu pe Lína căscând gura, cu dezaprobarea întipărită clar pe față. De bună seamă că secțiunea din manualul ei privind adunarea probelor de la locul faptei omitea orice referire la vizitele făcute de oficialități străine. Îi puse o mână pe umăr și îi șopti la urechea delicată și albă:

— Eu n-aș mai scoate un cuvânt dacă aș fi în locul tău. N-o să-ți servească la nimic.

Lína își strânse buzele într-o linie subțire. Deși lipsită de experiență, nu era deloc proastă. Cunoștea contextul, auzind și ea scurta informare a Erlei înainte să plece la drum. Se uită cu o încruntătură nemulțumită către golful dincolo de care se afla Bessastadir. Huldar putea paria că președintele n-avea să mai primească votul ei la următoarele alegeri, deși n-avea nimic de-a face cu incidentul. Singurul lui păcat fusese faptul că organizase o recepție pentru a marca debutul vizitei oficiale a ministrului de externe chinez. Personalul echipei de securitate a ministrului, care își făcuse apariția mai devreme pentru a verifica situația la fața locului, zărise cadavrul atârnat de stânci de

partea cealaltă a golfului Lambhúsatjörn. Prezența aceștia fusese complet ratată de personalul din Bessastadir, întrucât zona fusese complet acoperită cu o pătură groasă de ceață dis-de-dimineată.

Deloc surprinzător, descoperirea cadavrului crease un adevărat haos la Ministerul de Externe, al cărui personal avea sarcina deloc de invidiat de-a încerca să convingă atât ambasada chineză, cât și echipa de securitate să întoarcă din drum avionul ministrului. Până la urmă, izbutiseră să-i convingă pe musafiri că nu era nicidecum un protest organizat de Falun Gong, ci doar o incredibil de nefericită coincidență. Prin urmare, programul zilei trebuia să se desfășoare conform planului inițial — cu condiția, firește, ca mortul să fie săltat de-acolo înaintea sosirii ministrului.

Însă personalul Ministerului de Externe subestima cât de mult le va lua polițiștilor să rezolve situația. În momentul în care biroul comandantului Poliției îi încredințase Erlei sarcina, avionul ministrului chinez se pregătea deja să aterizeze la Keflavík. Erla ordonase ca toate urmele lăsate de mort și de prezența poliției să dispară din Álfanes când va trece coloana oficială pe acolo, chiar dacă locul respectiv nu era de fapt vizibil de pe șosea. Ideea era că putea fi totuși văzut din zona rezidențială din Bessastadir. Sub nicio formă președintele nu putea fi pus în stânjenitoare poziție de-a fi nevoit să explice ce căuta mulțimea aceea de polițiști în cealaltă parte a golfului. După acest fiasco, era tare greu de crezut că Islanda va mai primi vreodată vreun împrumut de la ursul panda gigantic, dar tot mai exista speranța că vizita avea să se termine cu o îmbunătățire a relațiilor comerciale dintre cele două țări.

Huldar și Lína urmăreau cu mare interes activitățile colegilor lor. Polițiștii se împărțiseră în două grupuri, câte

unul de fiecare parte a stâncii abrupte, iar acum se căzneau să înalțe un clește suficient de mult prin crăpătură, pentru a tăia funia. Era o misiune imposibilă, după cum se dovedi curând. Erla se uită la ceas pe telefon, după care le strigă să desprindă grinda, ștreangul, trupul, tot.

Printr-un efort susținut de ambele părți, oamenii reușiră să salte grinda, apoi dădură drumul întregului ansamblu la pământ.

În vreme ce aveau loc toate astea, Huldar îi dădu un ghiont tăcutului și palidului Gudlaugur, iar împreună porniră să aducă brancarda ce zăcea lângă cărarea oilor care șerpuia printre stânci. Se întoarseră înapoi chiar în clipa în care cadavrul se izbi de pământ, așa că se apropiară de trupul care acum zăcea grămadă, cu masivul eșafodaj de lemn peste el. După ce se dădură jos de pe stânci, colegii lor îi ajutară să taie funia și să dea la o parte bârnele de lemn. Apoi Gudlaugur răsuci cadavrul pe o parte, ajutat fiind de încă un bărbat, iar mai mulți polițiști se aliniară de fiecare parte, pregătiți să-l salte pe brancardă. Huldar se retrase discret în acest punct. Nu simțea nicio dorință să vadă de atât de aproape grotesca mască mortuară a bărbatului.

— Stop! răsună autoritar glasul Línei, precum cel al cuiva obișnuit să i se dea ascultare.

Ceea ce chiar era o glumă, având în vedere tinerețea ei și lipsa de experiență. Huldar aruncase un ochi peste CV-ul ei când auzise că va veni în departament, așa că știa că făcuse niște alegeri dintre cele mai neobișnuite în materie de slujbe de vară: departamentul grădini din Akureyri, casieră la un supermarket, lucrătoare la o fabrică de pește și angajată la un cinematograf. Era greu de ghicit care dintre aceste joburi îi oferiseră un asemenea aer de autoritate. Poate că-l căpătase când se repezea la